

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/38/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017200153
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1017200153.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu: Slovenská železničná dopravná spoločnosť, a.s., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 35 856 742, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Jaroslav Brada, s.r.o., so sídlom Dunajská 58, Bratislava, proti žalovanému (v konaní sťažovateľ): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 104246172/2016 zo dňa 8. novembra 2016 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Bratislava č. 102790297/2016 zo dňa 21. marca 2016, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/22/2017-32 zo dňa 7. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I. Konanie na orgánoch finančnej správy

1. Žalovaný rozhodnutím č. 104246172/2016 zo dňa 08.11.2016 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil daňovú exekučnú výzvu Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 102790297/2016 zo dňa 21.03.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“ alebo „daňová exekučná výzva“), ktorou správca dane vyzval žalobcu na zaplatenie daňového nedoplatku vo výške 948 004,23 €.

2. Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že exekučným titulom pre začaté daňové exekučné konanie je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov Daňového úradu Bratislava č. 102570056/2016 zo dňa 17.02.2016, pre ktorý zasa bolo podkladom dvanásť samostatných právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, ktorými správca dane vyrubil žalobcovi rozdiely dane z pridanej hodnoty za 12 mesačných zdaňovacích období roka 2012, pričom všetky tieto rozhodnutia boli

potvrdené rozhodnutiami žalovaného. Dôvodom odvolania podľa žalovaného bolo, že vyššie uvedené rozhodnutia, ktoré boli podkladom výkazu daňových nedoplatkov, boli napadnuté na súde žalobou o preskúmanie ich zákonnosti, pričom žalobca zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti rozhodnutí. Krajský súd v Bratislave žiadostiam vyhovel a odložil vykonateľnosť troch z týchto rozhodnutí, v dôsledku čoho nie je podľa žalobcu možné na ich podklade pristúpiť k nútenému výkonu rozhodnutia formou daňovej exekúcie.

3. Podľa žalovaného žalobca ako odvolávajúci sa uviedol v odvolaní dôvody, ktoré nie sú okolnosťou spôsobujúcou zánik daňového nedoplatku a skutočnosťou, ktorá by preukazovala nezákonný postup prvostupňového orgánu pri vydaní daňovej exekučnej výzvy či neprípustnosť daňovej exekúcie. Pritom poukázal na § 91 ods. 5, ods. 6 Daňového poriadku. Uviedol, že daňový nedoplatok vyplýva z právoplatných a vykonateľných rozhodnutí správcu dane, pričom daňové konanie bolo skončené ich právoplatnosťou.

4. Žalovaného uviedol, že v konaní o odvolaní proti daňovej exekučnej výzve nie je predmetom preskúmania predchádzajúce daňové konanie, ale odvolací orgán len skúma, či sú splnené podmienky na začatie daňového exekučného konania na podklade exekučného titulu, a či bola daňová exekučná výzva vydaná v súlade so zákonom. Nezaplatenie daňového nedoplatku je podľa žalovaného právnou skutočnosťou oprávňujúcou správcu dane začať daňové exekučné konanie.

5. Vo vzťahu k povoleniu odkladu vykonateľnosti rozhodnutí Krajským súdom v Bratislave žalovaný uviedol, že nadobudnutie právoplatnosti daňovej exekučnej výzvy neznamená samotný výkon rozhodnutia (k čomu dôjde až vydaním daňového exekučného príkazu); zároveň nebráni správcovi dane odložiť daňovú exekúciu za splnenia zákonných podmienok, teda aj v prípade súdom povoleného odkladu vykonateľnosti rozhodnutia. Podľa žalovaného rozhodnutia, ktorých vykonateľnosť bola odložená, neboli podkladom pre zostavenie výkazu daňových nedoplatkov. Napokon žalovaný dôvodil, že ku dňu jeho rozhodnutia vo veci exekučnej výzvy nebol spochybnený vznik daňovej povinnosti a preto daňový nedoplatok trvá a správca dane je oprávnený vykonať daňovú exekúciu v súlade s Daňovým poriadkom.

II.

Konanie na krajskom súde

6. Žalobca podal proti preskúmanému rozhodnutiu správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý dňa 07.11.2018 rozsudkom č. k. 2S/22/2017-32 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) podľa § 191 ods. 1 písm. c/ S.s.p. zrušil preskúmané rozhodnutie aj prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie.

7. Krajský súd poukázal na princíp legality pri aplikácii štátnej moci. Ďalej uviedol, že daňová exekučná výzva nemá len charakter procesného rozhodnutia, ale má aj hmotnoprávne účinky (zákaz nakladania s majetkom, povinnosť umožniť vykonať súpis majetku), pričom obmedzenie dispozičného práva možno kvalifikovať ako zásah do vlastníckeho práva chráneného Ústavou Slovenskej republiky ako i medzinárodnými zmluvami. Pokiaľ by súdy trvali na vylúčení súdneho prieskumu daňovej exekučnej výzvy, došlo by k stavu, že by rozhodnutie správneho orgánu, týkajúce sa základných práv a slobôd, bolo vylúčené zo súdneho prieskumu, v rozpore s čl. 46 od. 2 Ústavy Slovenskej republiky. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/77/2012, 5Sžf/66/2012, 2Sžf/65/2012, 2Sžf/63/2016 mal krajský súd za to, že je nutné daňovú exekučnú výzvu preskúmať v rozsahu dôvodov podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku, pokiaľ ide o okolnosti, ktoré nastali po právoplatnosti exekučného titulu, pri zachovaní princípu subsidiarity.

8. Krajský súd vychádzal z toho, že podkladom pre zostavenie vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov boli aj rozhodnutia, ktorým bola krajským súdom (v príslušných konaniach) odložená vykonateľnosť. Výkaz nedoplatkov zostavuje správca dane z údajov evidencie daní a stáva sa v zmysle § 90 ods. 1 v spojení s § 89 ods. 1 písm. b/ Daňového poriadku exekučným titulom.

9. Za podstatné pre posúdenie veci považoval krajský súd ustanovenie § 186 ods. 1 S.s.p., ktoré špecifikuje obsah odkladného účinku vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu alebo opatreniu tak, že sa pozastavuje nielen vykonateľnosť, ale na takéto rozhodnutie nemožno počas trvania odkladného účinku hľadieť ani ako na právoplatné. Preto tieto rozhodnutia nemohli v žiadnom prípade byť použité ako podkladové rozhodnutia pre ďalší postup v daňovom exekučnom konaní. Táto okolnosť podľa krajského súdu bráni vymáhateľnosti daňového nedoplatku podľa § 91 ods. 5 písm. a/ Daňového poriadku.

10. Krajský súd neuznal ani argumenty žalovaného, že súdom povolený odklad vykonateľnosti nebráni nadobudnutiu právoplatnosti daňovej exekučnej výzvy, pričom ide len o rozhodnutie procesného charakteru, v ktorom sa nerozhoduje o právach a povinnostiach daňového subjektu. Naopak, krajský súd sa stotožnil s námietkou žalobcu, že neakceptovanie odkladu vykonateľnosti žalovaným bolo treba považovať za postup nezákonný a odporujúci základným princípom právneho štátu.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

A)

11. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.). Žiadal takú zmenu napadnutého rozsudku, že sa zruší napadnutý rozsudok a vec sa krajskému súdu vráti na ďalšie konanie, a žalobca sa zaviazal znášať trovy celého konania.

12. Sťažovateľ nesúhlasil s právnym názorom krajského súdu, že on (sťažovateľ) neakceptoval odklad vykonateľnosti rozhodnutí, ktoré sú exekučným titulom v daňovom exekučnom konaní. Zopakoval zo svojho vyjadrenia k žalobe, že súdom povolený odklad vykonateľnosti nebráni nadobudnutiu právoplatnosti daňovej exekučnej výzvy, ktorej vydanie neznamená výkon daňovej exekúcie (k tomu by došlo až vydaním daňového exekučného príkazu). Túto výzvu považuje sťažovateľ za rozhodnutie procesného charakteru, ktorým sa daňový dlžník vyzýva na zaplatenie právoplatného daňového nedoplatku v náhradnej lehote a nerozhoduje sa v nej o právach a povinnostiach daňového subjektu, pričom adresát výzvy je už v pozícii daňového dlžníka s presne určenou právoplatnou daňovou povinnosťou.

13. Podľa sťažovateľa právne účinky odkladu vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré je podkladom pre zostavenie výkazu daňových nedoplatkov, neznamenajú zrušenie daňovej exekúcie či daňového exekučného konania, ale výkon samotnej exekúcie sa odkladá až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej. Teda na základe odkladu vykonateľnosti správca dane odloží daňovú exekúciu, a úkony, ktoré vykonal, zostanú zachované podľa § 95 ods. 4 Daňového poriadku.

14. Ďalej sťažovateľ uviedol, že ku dňu vydania prvostupňového rozhodnutia boli všetky rozhodnutia správcu dane o vyrubení rozdielu dane uvedené vo výkaze daňových nedoplatkov právoplatné a vykonateľné. Krajský súd vydal uznesenia, ktorými povolil odklad vykonateľnosti troch rozhodnutí dňa 13.05.2016, teda až po vydaní prvostupňového rozhodnutia (21.03.2016).

15. Preto podľa sťažovateľa správca dane vydal daňovú exekučnú výzvu v súlade so zákonom na podklade právoplatného a vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov ako exekučného titulu, pretože v tom čase boli všetky podkladové rozhodnutia správcu dane právoplatné a vykonateľné.

B)

16. Žalobca v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti ju navrhol zamietnuť a uviedol, že kasačná sťažnosť neuvádza nové tvrdenia či ich vysvetlenia oproti vyjadreniu sťažovateľa k žalobe.

17. Podľa žalobcu sťažovateľ zľahčuje vážnosť a dôležitosť tohto rozhodnutia, akoby ním hmotné právo a postavenie žalobcu nemalo byť vôbec dotknuté; podotkol však, že má reálne zablokované účty a je tak

obmedzený na svojich majetkových právach. Poukázal na bod 18 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde sa s týmto tvrdením krajský súd vysporiadal.

18. Ďalej upozornil, že sťažovateľ preskúmaval zákonnosť prvostupňového rozhodnutia ku dňu jeho vydania, teda neprihliadal ani na rozhodnutia ktorých vykonateľnosť bola odložená, čo žalobca považuje za rozporné so základnými zásadami daňového a administratívneho konania, ako i s § 74 ods. 2 a nasl. Daňového poriadku. Žalobca v tejto súvislosti citoval § 91 ods. 6 a § 74 ods. 2, ods. 3 Daňového poriadku.

IV.

Právne názory kasačného súdu

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.04.2020 po tom, ako bol termín vyhlásenia rozhodnutia predpísaným spôsobom zverejnený.

20. Sťažovateľ namietal v kasačnej sťažnosti výlučne nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu, pričom v zmysle § 440 ods. 2 S.s.p. sa takýto dôvod kasačnej sťažnosti vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

21. Sťažovateľ v podstate nesúhlasil s právnym názorom krajského súdu, že súdom priznaný odklad vykonateľnosti (druhostupňového) rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane spôsobuje nepoužiteľnosť takéhoto rozhodnutia ako podkladu pre ďalší postup v daňovom exekučnom konaní.

22. Sťažovateľ zdôrazňoval, že podľa jeho názoru takýto odklad vykonateľnosti nebráni nadobudnutiu právoplatnosti daňovej exekučnej výzvy, ktorej vydanie neznamena výkon daňovej exekúcie (k čomu má dôjsť až daňovým exekučným príkazom). Táto exekučná výzva je podľa neho rozhodnutím procesného charakteru a nerozhoduje sa v nej o právach a povinnostiach daňového subjektu.

23. Sťažovateľ vnímal odklad vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré je pokladom pre výkaz daňových nedoplatkov ako exekučného titulu, tak, že výkon samotnej exekúcie sa odkladá až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej. Teda podľa sťažovateľa mal nasledovať odklad daňovej exekúcie podľa § 95 ods. 1 Daňového poriadku, so zachovaním už vykonaných úkonov podľa § 95 ods. 4 Daňového poriadku.

24. Podľa názoru kasačného súdu je takáto argumentácia proti dôvodom napadnutého rozsudku nedostatočná pre záver o nezákonnosti rozsudku. V podstate obrana sťažovateľa ignoruje kľúčovú časť argumentácie krajského súdu, teda že daňová exekučná výzva spôsobuje aj hmotnoprávne následky, predovšetkým v podobe zákazu nakladania s majetkom. To bol okrem iného dôvod, pre ktorý krajský súd vôbec pristúpil k súdnemu prieskumu (pozri bod 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Sťažovateľ síce uvádza, že daňová exekučná výzva je podľa neho rozhodnutím procesného charakteru a nerozhoduje sa v nej o právach a povinnostiach daňového subjektu, ale pritom nijako nepolemizuje s krajským súdom, ktorý jasne uviedol, v čom vidí obmedzenie žalobcových práv.

25. Ďalej sťažovateľ nijako zmysluplne nevysvetlil, v čom sa podľa neho mýlil krajský súd, ktorý mal za to, že povolený odklad vykonateľnosti rozhodnutí spôsobuje, že tieto rozhodnutia nemohli byť podkladom pre ďalší procesný postup v daňovom exekučnom konaní, a bráni vymáhateľnosti daňového nedoplatku v zmysle § 91 ods. 5 písm. a) Daňového poriadku. Prítom krajský súd konkrétne uviedol, že

aplikoval ustanovenie § 186 ods. 1 S.s.p.

Podľa § 91 ods. 5 písm. a) Daňového poriadku do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti.

Podľa § 186 ods. 1 S.s.p. nastúpením odkladného účinku zo zákona alebo jeho priznaním na základe rozhodnutia správneho súdu podľa § 185 sa pozastavujú účinky napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy a takéto rozhodnutie alebo opatrenie nemôže byť podkladom na vydanie naň nadväzujúcich rozhodnutí orgánov verejnej správy alebo opatrení orgánov verejnej správy.

26. Tento výklad krajského súdu je podľa kasačného súdu zrozumiteľný a rešpektuje filozofiu inštitútu odkladného účinku žaloby podľa S.s.p. (ako i odkladu vykonateľnosti rozhodnutia podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok - O.s.p., za účinnosti ktorého boli v prejednávacom prípade rozhodnutia o odklade vydané). Práve poskytnutie ochrany pred takýmito zásahmi do dispozičného práva daňového subjektu je skutočným zmyslom a obsahom odkladného účinku správnej žaloby, ktorý upravuje S.s.p. (a predtým v užšom zmysle O.s.p. v podobe odkladu vykonateľnosti). Keď samotný zákon alebo na jeho základe súd prizná odkladný účinok žaloby, má byť dotknutý subjekt v takom postavení, akoby na neho účinky rozhodnutia nedopadali.

27. Sťažovateľ argumentoval, že v odvolacom konaní preskúmal zákonnosť prvostupňového rozhodnutia ku dňu jeho vydania a dospel k záveru, že ho správca dane vydal v súlade so zákonom, pretože v čase jeho vydania boli všetky rozhodnutia správcu dane tvoriace podklad pre výkaz daňových nedoplatkov právoplatné a vykonateľné. Kasačný súd to považuje za nečakane slabý argument, keď sťažovateľovi pri nevyhnutnej odbornej zdatnosti jeho zamestnancov musí byť zrejmé, že v odvolacom konaní sa musí prihliadať aj na nové skutočnosti v zmysle § 74 ods. 2 Daňového poriadku. S tým súvisí aj suspenzívny účinok, ktorý má odvolanie proti daňovej exekučnej výzve.

28. Kasačný súd poznamenáva, že krajský súd sa bližšie nevenoval právnej otázke vzťahu jednotlivých „podkladových“ druhostupňových rozhodnutí o vyrubení rozdielu dane k výkazu daňových nedoplatkov ako samostatnému exekučnému titulu (zostavenému ešte pred priznaním odkladného účinku), a priznaný odkladný účinok vztiahol na spornú daňovú exekučnú výzvu takpovediac materiálne ako okolnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti daňového nedoplatku, pretože rozhodnutia „nemohli byť použité ako podkladové rozhodnutia pre ďalší procesný postup v daňovom exekučnom konaní“. Proti takémuto ponímaniu zo strany súdu sťažovateľ nenamietal, navyše sám uznal, že priznaný odkladný účinok znamená, že výkon samotnej exekúcie sa odkladá až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej. Rovnako sťažovateľ neotvoril otázku rovnocennosti účinkov priznaného odkladu vykonateľnosti podľa O.s.p. po nadobudnutí účinnosti S.s.p., preto ani kasačný súd nerozvíjal tieto úvahy.

29. Kasačný súd je tohto názoru, že povolenie odkladu vykonateľnosti rozhodnutia podľa O.s.p., ktoré sa nadobudnutím účinnosti S.s.p. považuje za priznanie odkladného účinku správnej žalobe, nemá za následok pozastavenie právoplatnosti odkladom dotknutého rozhodnutia. Rozhodnutie naďalej zostáva formálno-právne záväzným pre všetkých, ktorých sa týka. Odkladný účinok znamená, že peňažné plnenie priznané takýmto rozhodnutím je dočasne nevymáhateľné, teda na jeho základe nemožno viesť daňovú exekúciu. Dočasne sa pozastavujú aj prípadné ďalšie účinky rozhodnutia, ak postihujú daňový subjekt iným spôsobom ako hroziacou exekučnou vymáhateľnosťou. Sťažovateľ sa nemýli keď tvrdí, že odkladný účinok neznamená v prejednávacom prípade zrušenie daňovej exekúcie, dočasne sa odkladá len jej výkon do skončenia konania o preskúmanie zákonnosti tých rozhodnutí, u ktorých bolo povolený odklad vykonateľnosti (priznaný odkladný účinok). Úkony, ktoré už boli v začatej exekúcii vykonané, ako aj ich účinky, zostávajú zachované.

30. Kasačný súd súhlasí so sťažovateľom v tom, že daňová exekučná výzva zo dňa 21.3.2016 bola vydaná v súlade so zákonom. Nakoľko však krajský súd dňa 13.05.2016 povolil odklad vykonateľnosti niektorých rozhodnutí tvoriacich podklad výkazu nedoplatkov (exekučného titulu pre začatú daňovú

exekúciu), mal žalovaný v odvolacom konaní vziať do úvahy, že na základe týchto rozhodnutí dočasne nemožno pokračovať v exekúcii. To však neurobil a rozhodol o potvrdení daňovej exekučnej výzvy, ako by o odkladnom účinku vo vzťahu k niektorým rozhodnutiam o vyrubení rozdielu dane nebolo rozhodnuté. Tento postup zaiste nebol v súlade so zákonom, pretože v zodpovedajúcej časti daňového nedoplatku nemalo byť žalobcovi nariadené nenakladať so svojim majetkom ani strpieť súpis majetku pre účely výkonu exekúcie.

31. Podľa názoru kasačného súdu žalovaný preskúmaným rozhodnutím mohol a mal prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vrátiť správcovi dane za účelom zohľadnenia priznaného odkladného účinku, alebo toto rozhodnutie zmeniť tak, že by napr. upravil výšku vymáhaného nedoplatku podľa priznaných odkladných účinkov, vyzval žalobcu na zaplatenie dane vo výške zodpovedajúcej ostatným rozhodnutiam o vyrubení rozdielu dane a do tejto výšky zakázal žalobcovi nakladať s finančnými prostriedkami.

32. Kasačný súd sa pri svojich právnych úvahách o úmysle zákonodarcu pristavil aj pri otázke ochrany verejného záujmu spočívajúcej v potenciálne hroziacom účelovom zbavení sa majetku žalobcu ako daňového dlžníka po zrušení preskúmaného rozhodnutia, ktorým bol právoplatne uložený okrem iného aj zákaz nakladať so zablokovanými finančnými prostriedkami, čo by mohlo viesť aj k trvalej nevykonalosti daňových nedoplatkov. Tu však treba uviesť, že správca dane už v rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania prikázal príslušným poskytovateľom platobných služieb zablokovať tieto finančné prostriedky, pričom toto rozhodnutie nie je zrušením daňovej exekučnej výzvy priamo dotknuté.

33. Z uvedených dôvodov kasačný súd nemohol považovať kasačnú sťažnosť za dôvodnú. Zdôrazňuje, že pre krajský súd ako i kasačný súd bol rozhodujúci skutkový a právny stav v čase právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia (§135 ods. 1 S.s.p.). V ďalšom konaní bude správca dane povinný zistiť a zohľadniť stav, ktorý bude v čase jeho nového rozhodovania, rovnaká povinnosť sa týka aj žalovaného v prípadnom odvolacom konaní. Oba správne orgány budú samozrejme povinné rešpektovať právny názor krajského súdu, s dovetkami kasačného súdu.

34. O trovách konania kasačný súd rozhodol podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p., keďže kasačná sťažnosť žalovaného bola neúspešná, čo znamená v tomto konaní úspech žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.